

<sida1>

Pajala den 14^{de} September 1859.

Högtärade Broder!

För Predikan på klagodagen betygar jag min förbindligaste tacksägelse. Jag har läst igenom den med Upmärksamhet; och har ingen[-]ting att anmärka deremot utom det, att Författaren troligen varit likasom jag tvungen, att undertrycka sin verkliga Öfvertygelse, i omdömet om den Aflidnes Personlighet, Moraliska karaktär och Religiösa sinnes[-]stämning. Sannt är att Min högt ärade Broder, kan hafva känt den aflidne på Närmare håll, än jag, och kan således bättre bedöma Motiverna till hans handlingar. Men Allmänna omdömet i hufvudstaden var sådant, att den aflidne genom en viss undfallenhet <sida2> för sin kära hälft, velat godtgöra sina fordna fel emot henne; och sålunda gifvit vika för hennes böner. Den aflidnes sista sjukdom var en följd dels af enervering i Yngre åren, dels ock af sorg öfver Sonens död, och slutligen af den Motsägelse han rönt, hvilket allt bidrog till en förtidig död. Om det vore Någon bland vännerna i Gotheborg, som kunde vara road af, att se ett prof på min predikostil, När jag någon gång predikar på svenska för här varande brukspersonal, så kan min Högtärade Broder låna den innelykta korta predikan, som i alla afseenden är lättare än M. H. Broders.

Föröfrigt kan ingenting Nytt förtäljas från den kalla Norden. en Medelmåttig årsväxt hafva vi fått. På sina ställen har torkan skadat och på andra ställen frosten. Någon Ungsprintare har i Luleå Tidningen utmålat min Person i de bjertaste färger: Jag har ansett onödigt att skrapa af mig smutsen; en Insändare Kyrkoherden Dahlberg har dock försökt att taga min Person i försvar. Då jag [*September* <överstrykt ord>] 1858 i slutet af augusti kom att vara ansikte mot ansikte med vår nu varande Allernådigste Konung, hände <sida3> sig, att Jag kom i Collision med Högst densamme, i afseende på Nykterhets frågan. F.d. Landshöfding Roos ville dricka ett glas med mig i Öfver Torne Prestgård. Jag refuserade¹ och talte till honom ungefärligen på följande sätt: Herr Landshöfdingen torde erinra sig, att jag redan sistledne vinter icke kunde dricka vin: men då förklarade jag icke anledningen dertill; men nu kan jag förklara mig Närmare. Om jag skulle anse vindrickande lofligt, så skulle Allmogen följa Mitt Exempel och blifva bedragen ty allmogen kan icke urskilja hvad som är ren vara eller obemängdt vin. Hvar och en kan väl begripa att ingen Handlande kan föra oblandat vin till Lappmarkerna Uti den stränga kölden. Om jag för egen del icke anser det för Någon synd att dricka ett glas vin, så vill jag dock för Exemples skull icke göra det. Dessutom är det ju Allmänt bekant huru mycken skada bruket af spirituosa har åstadkommit i vårt land; det kan äfven synas af bevarings Ynglingarne, bland hvilka så många måste Casseras, för de kroppsslyten de fått i arf af sina rysliga

¹ Ordet korrigerat enl. Bäcksbäcka 1946. [refusera=avböja]

föräldrar, just i detta Ögon[-]blick kom han som en hvirfvel[-]vind från andra ändan af bordet, och sade "det är lögn[.] Jag känner beväringss ynglingarne bättre än ni. Om Någon hugger af <sida3> sig en Tumme, för att slippa bevä[-]rings plikten icke rår brännvinet för det. dessutom hafva vi nu lagar, som förekomma Missbruket af spirituosa" Härpå svarade jag: att Lagarne icke kunna uträtta Allt; utan det bör ske på öfvertygelsens väg" Och Upgiften angående beväringss ynglingar[n]e har jag af Prof. Huss. "Ja! försök då! blef svaret och dermed blef det slut på vårt Samtal. Min Per[-]son var troligen svärtad af Grethi och Plethi, och derföre kunde jag icke vänta annat än åska och Thordön, men jag tror att stormen gaf sig snart. Om Förbön af vännerna i Götheborg, anhåller en ringa Medarbetare i vingården.

L. L. Læstadius.